

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΘΕ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΡΩΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΓΕΑ
ΣΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΣ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. χρ. 10
Τιμή Φύλλου
10 λεπτά 10

ΧΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ
ΤΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΑΓ...

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 20 Δεκεμβρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 75

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ "ΝΟΥΜΑ", Ο ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ Η ΧΛΟΗ

ΤΑ ΡΩΣΙΚΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

"Ιως είναι κοινωνία μπορεῖ καὶ νὰ εἰπώθηκε πολλὲς φορές. Είναι δύμας ἀλήθεια μεγάλη. Καὶ μιὰς ἀλήθειας δοσες φορές κι ἀν εἰπωθῇ δὲν προστυχανει Ποιό; "Οι μποροῦμε νὰ δείξουμε ψεύτη τὸ Φαλμεράγερ καὶ δούνες ἄλλους ἀμφισβήτησαν τὴν καταγωγή μας, μόνον μὲ τὶς κακίες μας. Τίς κακίες μας ποῦ είναι δύμοις κι ἀπαράλλαχτες μὲ τὶς κακίες τῶν σεβαστῶν μας προγόνων. Θὰ εἰπῆτε πῶς ἐκεῖνοι είχαν κι ἀρετές—τὸ ξέρω.—Ποῦ ἐμεῖς δὲν τὶς ἔχουμες—κι αὐτὸ τὸ ξέρω. Μὰ δὲν ἔχει νὰ κάμη. "Ο βοτανικός, δ φυσιολόγος, δ χημικός, δ ζωολόγος ἀπὸ ἔνα παραμικρό σποιχεῖο ποῦ νὰ εἴη κάπου πλανημένο, διδηγεῖται νὰ μᾶς δνομάρῃ τὸ εἶδος. "Εται κ' ἐμᾶς ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά μας μπορεῖ να ἰδηγηθῇ δ παρατηρητής γιά νὰ μᾶς ἀπιθώῃς δσφαλτα καὶ ἀκοπα στὴν παλιά μας ρίζα.

Πέρηνω παράδειγμα τὴν τελευταία συζήτηση ποῦ ἀνοίχτηκε γιὰ τὴ γλῶσσα. Λέω συζήτηση για νὰ μὴν προσβάλω τὸν θερμὸν πατριωτικὸν ποῦ ξεσπάσωσαν ὑπέρομαχοι τῆς καθαρεύουσας. "Αν καὶ κάθε ἀλλο ἥταν παρά τέτοια. "Η λέξη κανγάς ίσως νὰ ταίριασε καλήτερα στὴν προστυχία τῆς. Καὶ μάλιστα στα σκυλοκανγάς, λυκοκανγάς, γυναικοκανγάς. Καὶ ιδ ἀποτέλεσμα; Νὰ τὸ χαίρονται οἱ κανγατζίδες. Δὲν ἔμεινε στὴν διαστρεμμένη ἀνιληψῃ τοῦ ὅχλου παρὰ λόγια κούφια καὶ δοτόχροτα, τὰ λόγια προδοσία, ἀντερνίκος, ρωσοκά ρούβλια, κίνδυνος τῆς πατριδας, δπως μένουνε σταλαματίες αιμάτου καὶ ἀφροὶ καὶ καμπιά κοτάδια στοὺς κανγάδες ποῦ δνόμασα. Βέβαια τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐπίστεναν." Εκαμαν δύμας τὸ σκοπό τους· κερδίσανε τὸν πόντο τους. Κ' ετοι ἐφάνηκαν γνήσια παιδιά τῶν παπούδων τους. Γιατὶ κ' ἐκεῖνοι, οἱ μακαρίτες, τὸ ίδιο ἔκαναν. Σὲ κάθε ζήτημα ποῦ ἔβγαινε στὴ μέση, πολιτικό, κοινωνικό, πατριωτικό δὲν ἔφερε πανεὶς νὰ ἔχῃ δεύτερη γνώμη. "Αν τὴν ἔλεγε, βαφτιζόταν προδότης, πουλημένος. Τόσα

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑ“

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Μῆδιξ, ἄλλοτε Φιλίππες, ἄλλοτε δὲν ξέρω τί. Καὶ —φωτὴ λαοῦ — δογὴ Θεοῦ καταπάνω του. Οὔτε γνώμη οὔτε ἀπολογία. Τί κι ἀν ἀφοραν ν' ἀπολογηθῇ δ Σωκράτης; ή καταδίκη του ἥταν ἀπόφασιμένη ἀπὸ ποιὸν. Τί κι αν δικαιολογήθηκαν μὲ ἀφιλοεύητα ἐπίχειρηματα οἱ δέκα στρατηγοί; "Η φανατικὴ ἐκτέλεση ἔγεινε. Τί κι ἀν δ Αἰσχύνης ἔβλεπε πολὺ-πολὺ μακρύτερα κ' ἐθνικώτερα ἀπὸ τὸν κοντοθώρη τὸ Αημοσαθένη; Ο Αἰσχύνης ἔπασχε ἀργυρόγχη. Τὰ χρήματα κ' οἱ προδοσίες παιζούντες τὸ μεγαλείτερο φύλο

στὴν τόσο δοξασμένη μὰ καὶ πολλὲς φαρὲς μαύρη ἴστορία τῶν ζηλευτῶν προγόνων μας!

Τὰ ἴδια καὶ σήμερα. "Αν δὲν εῖχαμε ἀνθρωπινῶτερο εἴτε πολυπλοκώτερο δικαστικὸ σύστημα, δ Ψυχάρης, δ Πάλλης, δ Παλαμᾶς, δ Σωτηριάδης θὰ είχαν πιῇ τὸ κεύνειο ή θὰ παράδερναν στὴν ἔξορτα. Ποῦ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν τόσον Κέρβερος τῆς πατριωτικῆς ίδεας. Τὰ ωσποικά ρούβλια θὰ ἥταν διάνατός τους. "Ανάδεμά τα γιὰ φούρλια! Μέσα στὴν τόση φτώχια ποῦ μᾶς δέρνει, ἥρθανε κι αὐτὰ γιὰ νὰ μᾶς χαλάσουν τὴν ἔθνος ἐνότητα. Τὸ καμάρι μας! Μία τὴν ἔχουμε καὶ σταυροχερισμένει τὴν διενίζουμε νυχτόμερα, σὰν τὸν μοναχὸν τοῦ Θαβώ. Καὶ δύμας μᾶς τὴν ζηλεύουν... . Τόσα, δηλητινὰ ἥρθαν αὐτὰ τὰ ρούβλια καὶ ἀπό ποῦ καὶ γιὰ ποιὸ σκοπό, κανές ἀπὸ τὸν τόσον καλαμαράδες μας δὲν τὸ συζητησε ἀκόμη. Οὔτε ἀπὸ τὸν μύριονς χάχηδες ποῦ ψιλοκοσκινίζουν κάθε συμφερούτακι τους ἔκατσε νὰ τὸ ἔχετάρη. Τὸ κατάπιε καὶ τὸ ξακαλέει σαν σκολειταρούδι τὸ μάθημά του.

"Εγὼ βέβαια δὲν θὰ ισχυρισθῶ ποτὲ πῶς οἱ καταραμένοι αὐτοὶ μαλλιαροὶ ἔχουντε τὸν ίδιον πατριωτισμὸ μὲ τὸν κ. τάδε καὶ μὲ τὸν κ. δεῖνα. Ψυχὴ θὰ παραδώσω μιὰ ήμέρα καὶ δὲν τὴν φορτώσω μὲ τέτοιο διμάρτημα. Μὰ θὰ τρανολαλήσω ἔδω πῶς ἄν η Ρωσία ἔξιδενε τὰ ρούβλια τῆς γιὰ νὰ κάνουν οἱ μαλλιαροὶ δι τὸν κάνουν, εἶναι ἀσφαλτα δ μεγαλείτερος καλοδελητής μας. Σὲ ζητεῖ νὰ κάμη παρὰ ἐκεῖνο ποῦ ἔφερε νὰ ἔχῃ κάμη μιὰ πατριωτικὴ καὶ ἀληθινὰ ἔθνος Κυβέρνηση. Καὶ ἄν εἶναι δριμένο να ζήσῃ αὐτὸ τὸ κράτος, θὰ τὸ κάμη μόνη τῆς μίνι ήμέρα. Δηλαδή να φωτίση τὸ λαό μας· να τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὶς δίλυσίδες τοῦ δασκαλιμοῦ· να τοῦ ἀποδώσῃ τὴ γλῶσσα του, τα ἐθνικά του ὄνειρα, τὶς ἀγνὲς συνήθειες του. "Όλα δσα τοῦ πῆρε καὶ τοῦ ἐπλαστόγραψε ἀπὸ πλανημένη καὶ ἀσφη ἀντίληψη τόσα χρόνια. Να τὸν βάλῃ στὸν ίσιο δρόμο, τὸν πλατύ, τὸ φυσικὸ τοῦ δρόμο καὶ τὰ τὸν εἰπῆ «έμπορος, βάδιξε!» ἀντὶ έως τόσα ποῦ τὸν φωνάζει «πίσω!» "Αν τὸ κάνει αὐτὸ η Ρωσία χαρά σ' ἐμᾶς! "Οχι να κόψῃ, παρά νὰ σφικτοδέσῃ θέλει τὴν ἐθνική μας ἐνότητα. Γιατὶ ἄν τὴν ἔχουμε—καὶ βέβαια τὴν ἔχουμε αὐτὴν τὴν ἐνότητα—δὲν εἶναι δχι ἀπὸ τὴ γλῶσσα τοῦ σχολείου παρά ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὴ σπιτισια, ποῦ κλεί μέσα της τὶς παροιμίες, τὶς παραδόσεις, τὰ μετωρίσματα, τοὺς πόσηρο καὶ τὰ ὄνειρα, δηλη μας τὴ συνείδηση. Αὐτὴ εἶναι

ποῦ μᾶς οφιχτοδένει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη: τὸ Μωραΐτη μὲ τὸν Κορητικό, τὸ Ρουμελιώτη μὲ τὸν Τραπεζούντιο, τὸν Κυπριώτη μὲ τὸ Θεσσαλό. Ἐνῷ ή μούμα τόσα χρόνια δὲν κάνει ἄλλο παρά να εξεφίλη καὶ να χαλᾶ κάθε μας δεσμὸ καὶ συγγένεια. Ἀλοίμονο ἀνέφτανε σήμερα ἐποχή μας να γνωρίζονται σὶ συντοπίτες μόνον ἀπὸ τὴ φρονειά! Καὶ τί ἄλλο εἶναι ἡ καθαρεύουσα παρά φρονειά; "Ἐνδυμα δῆλαδὴ καὶ μάλιστα ἔνδυμα ἐπίσημο κατὰ τὸν κ. Μιστριώτη. Μα τὴ φρονειά εἶτε τὸ ἔνδυμα παλιώνει καὶ ἂν πετῆς δποτε θέλεις ἐνῷ τὴν ψυχή σου δπον κι ἀν σταθῆς, τὴν ποίσινες μαζὶ καὶ ἀπὸ καίνη δείχνεσαι στὸν κύριο ποὺς εἰσαι. Καὶ ψυχή μας εἶναι ἡ δημοτική ἀπὸ καίνη γνωρίζομενα συντοπίτες μας καὶ θα συμπολεμήσουμε μάρα φρόνιμος καὶ θα πενθάνουμε για τὴ μεγάλη πατρίδα." Ολοι ἀνάκατα: δ Θεσσαλός μὲ τὸν Κυπριώτη, μὲ τὸ Ρουμελιώτη δ Τραπεζούντιος, δ Μωραΐτης μὲ τὸν Κορητικό, γιανα δειχθῇ διοφάνεια ἡ θυμική μας ἐνότητα.

Μιὰ Αύναμη δμως ποῦ θέλει νὰ κάνει ἔνα τέτοιο καλό, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἔχθρος παρὰ φίλος· δχι καταχειτής παρὰ σωτῆρας. Γιατὶ στὴν Ἰστορία δλων τῶν καιρῶν καὶ τῶν ἐθνῶν δλων δὲν ἔγνωσα καταχειτή, ποῦ νὰ ἐπιδιώξῃ τὸ σκοπό του μὲ τὴ μδρφωση τοῦ λαοῦ, ἐκείνου ποῦ θέλει νὰ καταπατήσῃ. "Τούναντίον μάλιστα τὸν γνώμισα φωτοσύντη. Σφαλεὶ τὰ σχολεῖα, καὶ τὰ βιβλία του, παλουκώνει τῶν δασκάλους του, μὲ κάθε τρόπο οβύνει κάθε τι, ποῦ μπορεῖ νὰ τοῦ θυμίσῃ προγονικό του κατορθώματα, περιγραφεὶς ἰδέες, παλληκαρίσια αἰσθήματα, θυμικὰ ὄνειρα. Θέλει νὰ τὸν κάμη χτήνος γιὰ νὰ πατήσῃ εἴκολα στὸ οβέρκο του. Καὶ δμως οἱ πληρωμένοι αὐτοὶ μαλλιαροὶ φαίνεται πῶς δλως τὸ ἀντιθέτο γνωρίζουν. Ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πάῃ δ λαδὸς πρὸς τῶν ἀρχαίους πάνε τῶν ἀρχαίους πρὸς τὸ λαό. Πῶς; μεταφράζοντας τὰ βιβλία τους· μιλῶντας του τὴ γλῶσσα του. Καὶ μὲ ἐκείνη βάζοντας στὴν ψυχή του τὰ παλληκαρίσια αἰσθήματα, τὶς περιγραφεὶς ἰδέες, τὰ κατορθώματα καὶ τὰ πλαινὰ ὄνειρα ἐκεινῶν. Γιὰ νὰ ζήσουν ἐκείνοι; "Οχι γιὰ νὰ ξυπνήσῃ καὶ νὰ δοξασθῇ αὐτός. Να γνωρίσῃ ἐκείνους γιὰ να πάρῃ καὶ τὶς ἀρετές τους μαζὶ μὲ τὶς κακίες ποῦ ἐκληρονόμησε. Να μάθῃ πῶς δὲν ἥσαν μόνον ἰδεολόγοι, δπως τῶν ἔδειξε ὡς τόρα τὸ σχολεῖο παρὰ καὶ πραγματικοί· πῶς δὲν ἥσαν θεοὶ μόνον παρά καὶ ἀνθρωποι μὲ τῶν ἀγῶνες καὶ τὶς ἀνάγκες τους· πῶς δὲν ἥσαν λογάδες παρὰ ἐργάτες τῆς ἰδέας ναι, μα καὶ τῆς ζωῆς. Ποιοὶ λοιπότεροι εἶναι οἱ πονημένοι, ποιοὶ ἀνοίγουν πλα-

τύτατο τὸ δρόμο στὸν καταχειτή; Οι μαλλιαροὶ ποῦ θέλουν να γνωρίζουν τὰ μάτια τοῦ λαοῦ, να τὸν κάμουν ἀνθρωπο τῆς σημερινῆς ἐποχῆς ἢ δλοι οἱ ἄλλοι: "Εγώ, έστι, ἔνας κύριος καθηγητής, ἔνας πρώην ὑπουργός, ἔνας δημοσιογράφος, δ δείνας καὶ δ τάδες ποῦ θέλουμε να βλέπῃ μόνον σκηνογραφίματα στὸ θέατρο καὶ λιβανίσματα στὴν ἐκκλησιά; Ποιος τὰ πάρει τα ρούβλια;

"Η ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν τα πέρει κανεὶς. Γιατὶ κανεὶς δὲν τα δίνει. "Ενας καταχειτής, σάν θελήσει ἔχει πολλά μέσα για να κάμη τοὺς σκοπούς του. Τὴν ἀδυναμία μας, τὴν μαρά μας, τὴν ἀλαφορμαλία μας, τὴν ἀποτασιά μας. Τα παχεῖα λόγια καὶ τὶς ἀχαμινὲς ποάξεις μας. Τὴν ἀσέβεια στοῦ ἄλλον τὴν γνώμη καὶ τὴν προθυμία μας στὴν πανογλωσσιά. "Εκεῖνα ἔφαγαν τοὺς ἀρχαίους ἐκεῖνα εἶναι φόβος να φάνε κ' ἐμᾶς. Μά δά ἔχουμε καὶ τότε μά παρηγοριά. Ποιά; Πῶς καὶ μὲ τὴ θανή δεῖξαμε ἄσφαλτα τὴν καταγωγή μας.

Πενθάναμε ὅχι ἀπὸ κακοκεφαλιά μας παρά ἀπὸ τὰ ἔνα ρούβλια. Καὶ ὅχι σά φωμησί, σάν "Ελληνες.

A. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΧΩΡΙΑΤΙΣΣΑ

"Σ τὴν Τρισενήγενη τοῦ Παλαμᾶ.

"Ο γιοὺς τοῦ Βασιλιά, ὁ μοναχογιούς, βγῆκε νὰ κυνηγήσῃ. Δαγοὺς κι' ἀλάσφια δὲν ἀπάντησε. Τοῦ κυνηγιοῦ ὁ ἔρωτας τὸν ἔσπειρε βαθιὰ μέσ' τὸ ρουμάνι. Κ' ἐκεῖ, σὲ βράχο ἀπένου, ἀγνόστεψε μιὰ βοσκοπούλα καὶ μαχεμένος τὴν ἀκούσει νὰ παίξῃ τὴ φλογέρα.

"Ολόγυρας σὲ τὸ βράχο ἔβοσκαν ἡμερα τ' ἀρνιά της. "Ο νειός, κρυμμένος πολλὴν ὥρα, παραφύλαξε τῆς κόρης τὰ κινήματα. Κι' ὅσο βαστοῦσε τὸ τραχοῦδι, δὲν τολμησε νὰ τῆς φανερωθῇ.

Γλυκὰ καὶ σιγαλά ἔσθυσε τῆς φλογέρας ὁ ἄχος σὲ τὴν ράχης γύρω. "Η κόρη ἔξθαρρη ἀγκαλίασε μὲ τὴ ματιά της ὅλη τῆς φύσης τὴν ζωγραφιά. "Εκαμε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ βράχο.

Τότε πρόβαλε τὸ Βασιλόπουλο κ' ἡρθε κοντά στὴν κόρη, καὶ τῆς μίλησε. Κι' ὅσο νὰ τοῦ ἀποκριθῇ ἐκείνη, ἐμεινε γονατιστός μπροστά της.

— "Ελα, τῆς εἶπε, πάμε σ τὴ χώρα νὰ σὲ κάμω

βασιλισσα, γυναῖκα καὶ κυρά μου. Είμαι δ γιοὺς τοῦ Βασιλιά, ἐγώ. Κορώνα θὰ βάλω σ τὰ μαλλιά σου!

"Η κόρη φοβήθηκε. "Ανοιξε τὰ χέρια σὰ φτερούγες ἀγριού περιστεριού, ποῦ θέλει νὰ πετάξῃ. "Ο νεύς δμως κι' ἀγνοείνη κι' ἀνυπόταχτη τὴν κράτησε καλά στὴν ἀγκαλιά του. Μὲ τὰ χάδια τὴν κατασίγασε καὶ μὲ τὰ φίλια του.

"Αφησε ἡ κόρη τέλος κάθε ἀντίσταση. "Ομως δὲν ἔπαψε τὰ κλήματα τὰ σιγαλόφωνα καὶ τὰ μουρουρυτά, ποῦ σπάραζαν τοῦ καλότυχου κυνηγοῦ τὰ στήθια. "Ο νοῦς της κι' ἡ καρδιά τῆς βασκοπούλας ἦταν σ τὸ κοπάδι της τ' ὄφρανεμένο, ποῦ τὴ φώναζε, καὶ σ τὴ ζωή της τὴν ἐλεύτερη, ποῦ τὸν ἀποζητοῦσε.

Γοργοὶ μαντατοφόροι ἔτρεχαν σ τὴ χώρα κ' ἔφεραν φορέματα βασιλικὰ γιὰ τὴ φτωχὴ νυφούλα. Κι' ἀφοῦ τὴν ἔντυσαν μ' αὐτά, κίνησε ἡ συνοδιά γιὰ τὸ παλάτι. Πόσο ὅμως ἀσκηματικά τῆς πήγαιναν τὰς κόρης τὰ πλούσια, τὰ χρυσόφορτα στολίσιματα! Τὴν ἔβλεπε ὁ ἀγαπητικός της τώρα κι' ἀποροῦσε. Πειδμορφη τοῦ φαίνονταν βασκοπούλα, παρὰ ρύγισσα περήφανη.

Μακριά, ὅσῳ ἀπὸ τὴ χώρα, βγῆκε δ λαός, βγῆκε δλο τὸ παλάτι ν' ἀπαντήσουν τὴ νύφη καὶ τὸ γαμπρό. "Εγερες δειλή, δακρυσμένη ἡ νύφη καὶ προσκυνοῦσε, σὲ νύφη χωριάτισσα, καθέναν ποῦ τὴν χωρετοῦσε. Προσκυνοῦσε τὸ λαό, προσκυνοῦσε τοῦ παλατιοῦ τοὺς δούλους. Λαός καὶ δούλοι γελούσσαν μὲ τῆς νύφης τὸν παράξενο τὸν τρόπο. Κ' ἡ νύφη δλο ἔκλαιγε καὶ προσκυνοῦσε.

"Ο Βασιλιάς ὅμως κι' ἡ βασιλισσα, οἱ περήφανοι τόσα κι' ἀκατάδεχτοι, ποῦ βγῆκαν νὰ καλοδεχτοῦν τὴ διαλεχτὴ τοῦ γιού τους, δὲν ἔξεραν πῶς νὰ κρύψουν τὸ θυμό τους μπρὸς σὲ τέτοια νύφη. "Αδεῖσια νύφη καὶ σ τὸ ντύσιμο καὶ σ τὸ περπάτημα, καὶ σ ὅλο της τὸ φέρειμα χωριάτισσα κακομαθημένη. Κ' ἡ νύφη δλο ἔκλαιγε καὶ προσκυνοῦσε.

"Εφτασαν σ τὸ παλάτι. Καθὼς ἀνέβαινε τὴ σκάλας ἡ μεγαλόπερπη συνοδιά, ἡ νύφη πάτησε δξαφνα τῆς Βασιλισσας τὸ γατάκωντα φουστάνι καὶ τὸ ξήλωσε. Ήλες τόκαμε ἡ καψερή νυφούλα τέτοιο κρίμα φοβερό! Θύμωσε ἡ βασιλισσα πολύ, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Κ' ἔκλαιγε πάντας ἡ νύφη ἡ ἀμοιρη. Κι' δ γαμπρός σημάτης δὲ μιλούσε, δὲν τολμούσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Μπαίνοντας σ τὴ σαλλακ, δπου δυὸς θρόνοι χρυσοπέπταστο πρόσμεναν τὸ νιοταίριαστο ζευγόρι, πῶς ἔτρεμε ἡ νυφούλα ὀλόβολη, πῶς ἤταν χλωμή! Πῶς φαίνονταν ἀσκημη, ἀγνώριστη σ τὸν ἰδιον τὸν ἀγαπητικό της! "Αμας ζύγωσε σ τὰ βελούδινα βασιλοσκάμνια, μὲ τὸ στανιό τὴν ἔκαμψεν ν' ἀνεβῇ καὶ νὰ

Τόρμα ταύτης ἡμιλάτο πρὸς τὰ χρώματα τοῦ Ιου.

Κι' ἀπ' δλα δσα εἶπαμε καταλαβαίνεις κανεὶς δτι τίποτα εὔκολωτερο στὸν κ. ποιητή παρὰ νὰ γράψει στίχους σὰν τὸν ἀκόλουθο ποδχούνε τὸ μεγάλο χάρισμα τίποτα νὰ μὴ λέσse

δπου πνεύματος ἀκλάμψεις ἀνεφλέγοντο καὶ νοῦ
(Η πριγκίπισσα).

Γιὰ συλλογιστής δμως, τὶ μονάτονο πράμα βάτανε μέσα στὸ ίδιο ποίημα δλοι οἱ στίχοι τὸ ίδιο χάρισμα νάχουν, τὸ γάρισμα, νὰ πούμε, τοῦ τελευταίου αὐτὸν στίχου πο τώρα δὲν καμαρώσαμε. "Οσο κι' ἀν εἶσαν πρωτόποτοι, νόστιμοι, διατκεδαστικοί, θεοπνευστικοί, δξωφρενικοί, κλεωνικοί ἐπὶ τέλους, δὲν βαριόμαστε μολα ταύτα νὰ τοὺς διαβάζαμε. Γιατὶ τέτοιος εἶναι δ ἄνθρωπος δξι μόνον δ ἄνθρωπος, τέτοια εἶναι δλη δη δημιουργία, τέτοιος εἶναι κι' αὐτὸς δ θεός. Μήπως θαρρεῖτε πῶς γι' ἀλλο λόγο δημιουργήσε τὸν κόσμο, παρὰ γιατί, δὲν καὶ καυταρκες ζώων κατὰ τὸν Πλάτωνα, βαρέθηκε δμως τὴ μονοτονία τῆς μοναξίας του; Κι' ἀπὸ τὸ θεό δ ακατ' εἰκόνα καὶ δημοίσιαν αὐτοὺς πλασμένος ἀνθρωπος κλητρονόμησε κι' αὐτὸς τὸν φυσικὸ νὰ βαριέται τὴ μονοτονία τῆς μοναξίας του; Κι' αὐτὴ τὴν αλλαγή καὶ τὴς ποικιλίας δη πειθούμια καὶ δη δίψη εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς αἵτιες ποὺ δη εύτυχα δη εύδαιμονία, δς πούμε, πάντα

εἰδανικὸ θὲ μένει γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πάντα δηλαδή δ ἄνθρωπος θὰ τὴν κυνηγάσει, χωρίς ποτε νὰ τὴν πιάσει, δσο καὶ γληγορεῖς κατόπι της νὰ τρέχει, δσο καὶ κοντά του νὰ τὴν βλέπει, σὰν τὸν Ἀγιλέα ποὺ δσο κι' ἀν κοντοζύγευε τὴ κελώνα δὲ θὰ κατώρθωνε ποτὲ νὰ τὴ φτάσει.